

Homilia del Prelat de l'Opus Dei en les ordenacions celebrades a Torreciutat

15/09/2006

Benvolguts fills meus que aneu a rebre l'ordenació sacerdotal.

Benvolguts germans i germanes.

Les paraules del Salm 23 proclamen una veritat que omple de consol els cristians: “el Senyor és el meu pastor, no em manca res: em fa descansar en

prats deliciosos; em mena al repòs vora l'aigua, i allà em retorna". A qualsevol lloc on ens trobem, no ens falta mai la proximitat, la protecció, la cura del nostre Pare Déu. Ho havia promès Ell mateix per boca dels profetes de l'Antic Testament.

Jeremies, davant el trist espectacle dels pastors dolents que esgarriaven el poble d'Israel, anuncia de part del Senyor: us donaré pastors segons el meu cor, que us pasturin amb ciència i doctrina. I Ezequiel adverteix que arribarà el moment de tornar a la llar paterna: això diu el Senyor Déu: "Jo mateix buscaré el meu ramat i el pasturaré. Com recompta un pastor el seu ramat quan és enmig de les seves ovelles que s'han dispersat, així recomptaré les meves ovelles".

Aquestes promeses divines s'han complert plenament en Jesucrist, el Fill de Déu encarnat, que es presenta a si mateix com el Pastor anunciat per les antigues Escripures. "Jo sóc

el Bon Pastor”. Ens ha redimit al preu de la seva sang, com recorda sant Pau: Quina segura esperança ens anima, tenint un Bon Pastor com el que ens ha donat el nostre Pare Déu! Confiats en la seva amorosa assistència, cadascun de nosaltres pot fer seu el verset del Salm: “em guia per la sendera justa, per l'honor del seu nom. Encara que camini per carrerades fosques, res no temo, perquè Tu vas amb mi”. Assaborim-ho amb paraules del fundador de l'Opus Dei: **Déu meu, com de fàcil és perseverar, sabent que Tu ets el Bon Pastor, i nosaltres -tu i jo...- ovelles del teu ramat!**

Jesús és a més la Porta d'entrada a la cleda; només a través d'Ell tenim accés al Pare celestial. “Ningú va al Pare sinó per mi”, ens precisa.

En la seva infinita bondat, abans d'ascendir al Cel, el Mestre va triar uns homes, els Apòstols, perquè -com

a vicaris seus en la terra- pasturessin en el seu nom i amb la seva autoritat les ovelles que Ell havia redimit amb la seva sang. Per això, el vespre de la seva Passió, en l'última Cena, amb les paraules “feu això en memòria meva”, juntament amb el sagrament de la Eucaristia va instituir l'Orde Sagrat.

Aquesta potestat sagrada que van rebre els Apòstols perdura en els Bisbes i, en grau subordinat, en els preveres, que participen de l'autoritat amb que Crist mateix edifica, santifica i governa el seu Cos. Ells fan les vegades de Crist Pastor enmig del seu poble, representant-lo visiblement. I avui tenim l'alegria d'assistir de nou, en la història mil·lenària de l'Església, a la transmissió d'aquests poders sagrats.

Em dirigeixo ara a vosaltres, que rebeu l'orde: fills meus, que en la vostra intel·ligència es trobi sempre

encesa la llum d'aquesta nova crida. Sereu intermediaris visibles del Summe i Etern Sacerdot que ens guia a tots des del Cel. Mireu-vos en tan diví Model. Apreneu les lliçons que Ell ens mostra. En primer lloc, la profunda decisió -seguint els passos del Crist- de gastar la vostra vida per totes i cadascuna de les ovelles: aquelles que us siguin encomanades a cada moment del vostre caminar terrenal i la humanitat sencera, perquè el ministeri sacerdotal, encara que ha d'exercitar-se especialment amb el *pusillus grex* confiat a cada u, no es limita a aquest petit ramat, sinó que sempre té una projecció universal.

El Senyor adverteix que el bon pastor entra “per la porta”, mentre que “el qui no entra per la porta de la cleda de les ovelles, sinó que puja per altra banda, aquest és un lladre i un bandoler”. Fa pocs mesos, Benet XVI explicava així aquest passatge:

«Aquesta paraula "puja", evoca la imatge d'algú que grimpa al recinte per a arribar, saltant, on legítimament no podria arribar.

"Pujar": es pot veure aquí la imatge de l'arribisme, de l'intent d'arribar "molt alt", d'aconseguir un lloc mitjançant l'Església: servir-se, no servir. És la imatge de l'home que, a través del sacerdoti, vol arribar a ser important, a convertir-se en un personatge; la imatge de qui cerca la seva exaltació i no el servei humil de Jesucrist».

Sant Josepmaria, des que va entrellucar les primeres llums divines que el menaven cap al sacerdoti, va comprendre que el Senyor el ficava per camins d'un abnegat, alegre i total lliurament a Déu i a les ànimes. Mai no es va plantejar -més encara, li horroritzava positivament- la possibilitat de considerar el sacerdoti com una carrera, com guany. Sabia bé -ho

havia après del mateix Jesucrist- que es tracta d'un servei total als altres, exigent i generós, sense dir mai prou.

Vosaltres, fills meus diaques, heu entrat per la porta. Heu respost a la invitació del vostre legítim Pastor, després d'anys de formació intensa, i us ordeneu per a servir les ànimes mitjançant la predicació de la Paraula de Déu, l'administració dels sacraments -especialment la Confessió i l'Eucaristia- i la direcció espiritual. Només us mou el desig de dedicar tots els vostres afanys a Déu i a les ànimes. Us ho comento amb paraules de sant Josepmaria. **Perquè és precís estudiar constantment la ciència de Déu, orientar espiritualment a tantes ànimes, escoltar moltes confessions, predicar incansablement i resar molt, molt, amb el cor sempre posat en el Sagrari, on està realment present El qui ens ha escollit per a ser seus. És una**

**meravellós lliurament ple de goig,
encara que vinguin contradiccions,
que a cap criatura no manquen.**

Donar la vida per les ovelles és un programa per a tots els dies, en els mil quefers del treball sacerdotal, sense esperar l'ocasió de portar a terme una acció heroica, extraordinària. I aquesta disposició val també per a tots els fidels, que en virtut de l'ànima sacerdotal, del sacerdoci comú rebut al Baptisme, hem d'esmerçar-nos en el servei amable als altres. Quantes ocasions se'ns presenten a tots, diàriament, en l'àmbit familiar, en el treball professional, en el descans, en les relacions socials...! Examinem les nostres jornades i considerem amb sinceritat si en tot moment ens desvivim -això significa donar la vida- per les persones que són al nostre voltant.

El bon pastor coneix les seves ovelles, les crida pel seu propi nom. Sant Josepmaria afirmava que, en relacionar-nos amb les ànimes, hem d'actuar **sempre amb el cor, però no només amb el cor**. Així sortia al pas de dos possibles enemics, que podrien paralitzar l'acció apostòlica del prevere i del cristià: la fredor de qui, per no posar el cor, no assoleix atreure a ningú cap al Senyor; i la sensibleria de qui es deixa dur per un cor que segueixi els impulsos sentimentals, sense subjectar-se a la raó il·luminada per la fe.

«El pastor no pot acontentar-se amb saber els noms i les dates», continuava el Sant Pare. «El seu coneixement ha de ser sempre també un coneixement de les ovelles amb el cor. Però a això només podem arribar si el Senyor ha obert el nostre cor (. . .). Ha de ser un coneixement amb el cor de Jesús, un coneixement orientat a Ell, un coneixement que no

vincula la persona a mi, sinó que la guia cap a Jesús».

Finalment, el bon pastor està sempre al servei de la unitat, com Jesús mateix afirma al final d'aquest passatge evangèlic: “tinc, a més, altres ovelles que no són d'aquesta cleda; també aquestes les he de portar, i escoltaran la meva veu, i haurà un sol ramat i un sol pastor”. Hem de ser homes i dones de caritat i unitat. La unitat ha de constituir en tots -seglars i preveres- una noble passió que hem d'acréixer constantment. Si estimem la unitat de l'Església, pregarem cada dia pel sant Pare i pels Bisbes en comunió amb el Papa; si desitgem que es realitzi com més aviat millor la unió dels cristians sota un sol Pastor Suprem, demanarem amb insistència a l'Esperit Sant que guiï l'activitat ecumènica de l'Església. Els fidels de la prelatura de l'Opus Dei, si desitgem tenir cura de la unitat

d'aquesta petita part de l'Església, tractarem de viure amb “un sol cor i una sola ànima”, com els primers cristians, conscients que així servirem de la millor manera a l'Església, al Romà Pontífex i a totes les ànimes.

No oblidem, no obstant això, que «la unitat es paga amb la Creu». Els braços oberts del Crucificat parlen eloqüentment que el Senyor va morir “per a reunir en un els fills de Déu que estaven dispers”. Per això, treballar per la unitat comporta enclavar-se gustosament amb el Crist en el Tronc sant, obrint amb Ell els braços i el cor a totes les criatures. Cada cristià està cridat a fer present aquest amor redemptor en el seu ambient; allí ha de plantar l'arbre de la Creu amb la seva vida sencera, gastant-se alegrement per la salvació de les ànimes.

Felicito de tot cor els pares, germans, parents i amics dels nous sacerdots. A tots us recordo que tenim el deure resar pel Papa, pels Bisbes, per l'Ordinari d'aquesta estimadíssima diòcesi de Barbastre, pels preveres del món sencer, perquè siguem fidels a la vocació que hem rebut. Demanem també al nostre Pare Déu que doni a la seva Església moltes vocacions de sacerdots sants, alegres i generosos, que es lliurin plenament a les ànimes.

Ho supliquem acudint a la intercessió de la Verge Santíssima, Mare especialment dels preveres, que en aquest santuari de Torreciutat i sota l'advocació de Nostra Senyora dels Àngels, es mostra sempre disposada a escoltar les nostres pregàries. Així sigui.

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/homilia-del-
prelat-de-lopus-dei-en-les-ordenacions-
celebrades-a-torre-ciutat/](https://opusdei.org/ca-ad/article/homilia-del-prelat-de-lopus-dei-en-les-ordenacions-celebrades-a-torre-ciutat/) (09/04/2026)